IOHANNES IANUENSIS DE BALBIS (UNVOLLSTäNDIG)

Entstehungsort unbestimmt, 15. Jh.

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35422
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

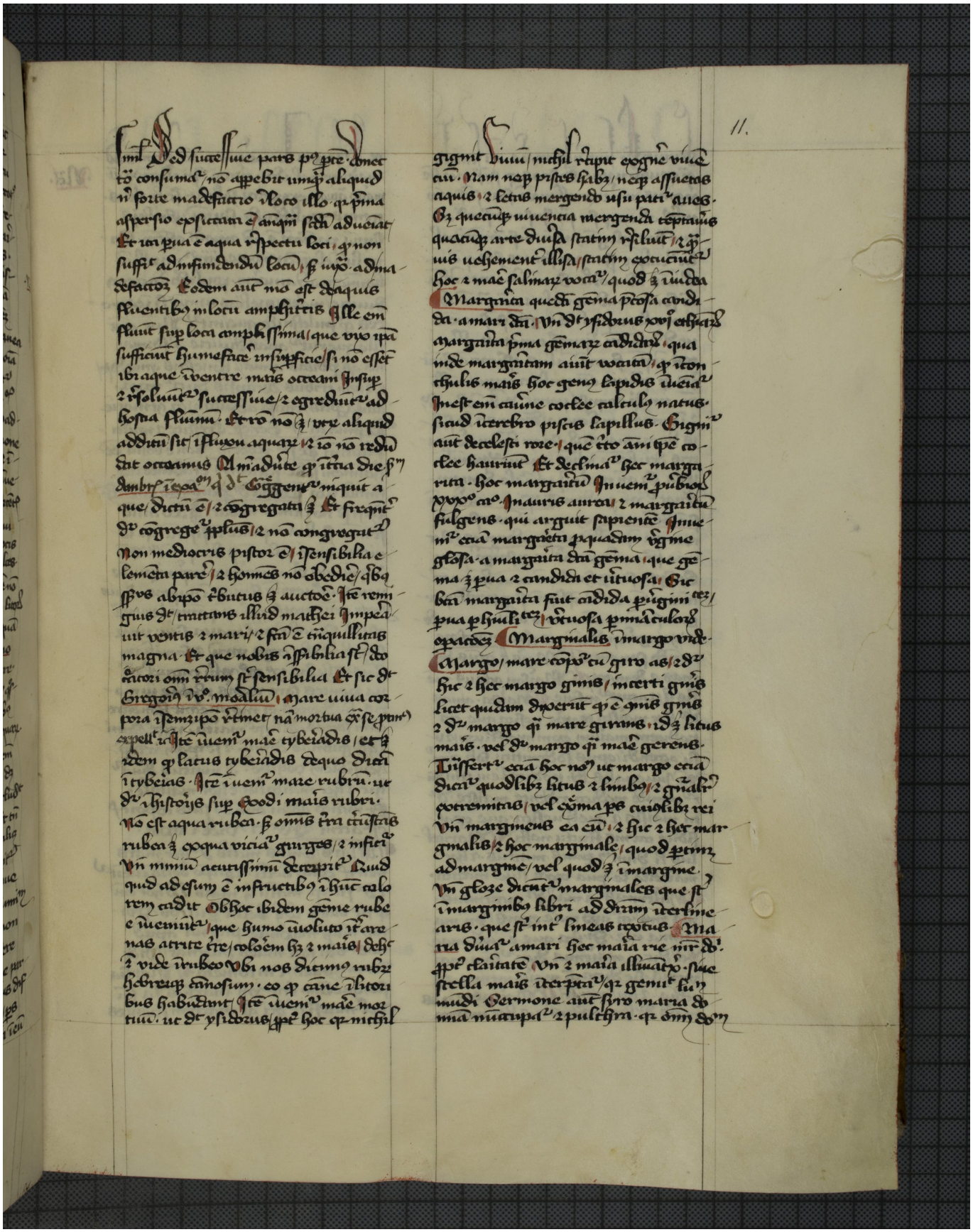

11.

Sed successiue pars p̃ pte. domec
tō consumat̃ nō appebit umq̃ aliquid
n̄ forte madefacto loco illo. q̃ prima
aspersio ep̃sicam ē aqm̄ sed adducat
Et ita pua ē aqua r̄spectu loci. q̃ non
suffit ad mfimdendū locū. ꝗ ivō. ad ma
defactoz. Eodem aut mō est de aquis
fluentibꝫ in locū amplitudinis. Ille em
fluit sup loci amplissima. que vno ipa
sufficiunt humectare insuffice. si nō esset
ibi aque ūuentre mais oceani. Insup
2 r̄solunt̃ successiue. 2 egrediunt̃ ad
hospa flumina. Et ro nō ꝗ. vere aliquid
addit̃ sit. i fluxu aquarū. 2 ro nō redu
dit oceanus. Ad mādūte q̃ ita die ꝗ
dmbr̄ i eqa. q̃ dt. Congrem̃ maquit a
que. dicti ē. 2 cōgregati ꝗ. Et fragmt̃
dt cōgrege ꝑplus. 2 nō cōgregat̃
Non mediocris pistor ē. i sensibilia e
lementa pare. 2 homes nō obedie. qbꝫ
ꝗ̃ abipo ēbutus ꝗ auctoē. Ite rem
gius dt. tractans illud mathei. Impe
uit ventis 2 mari. 2 fta ē tāquillitas
magna. Et que nobis ꝗsibilia sūt. do
ctori omīū rūm sūt sensibilia. Et sic dt
Gregoriꝰ iv. moaliū. ayare uiua cor
pora i semipo ēmet. na mortua ex se pm
expell̃t. Ite ūuem mādē tybeiadis. et ꝗ
idem q̃ lacus tybeiadis. deque dicit
i tybeias. Ite ūuem mare rubrū. ut
dt i historiis sup Exodi. mais rubri.
No est aqua rubea. ꝗ omīs ita cristis
rubea ꝗ coqua vicia. grugos. 2 infici
Vn minimū acutissimū detrepit̃. Quod
quod ad esum ē instructibꝫ i hūc calo
rem cadit. Ob hoc ibidem gēme rube
e ūuenit̃. que humo ūuoluto it̃ are
nas atrite ēte. colorem hz 2 mais. dehc
2 vide drubeo. Vbi nos dicimꝫ rubꝫ
hebreuꝫ ēnosium. eo q̃ cane ibitori
bus habudunt. Ite ūuem mādē mar
tuū. ut dt ysidorus. ꝑ hoc q̃ michil
gigmt̃ diuū. michil r̄ipt̃ cognē vīuē
cū. Nam neq̃ pisces habz. neq̃ assuetas
aquis. 2 letus mergendo usu pati̇ aues.
Gz quecūq̃ uiuencia mergendā tēptauīt
quacūq̃ arte diuīsa statim r̄siluit. 2 q̃
uis uehement̃ illisa. statim cōcuciunt̃
hoc 2 mādē salmar vocȧ. quod ꝗ iūdta
Margarita quedā gēma p̄cosa candi
da. a mari dta. Vn dt ysidorus ꝓ̄ ethicis
margarita p̄ma gēmarū cadidū. qua
nde margaritam aiūt vocatā. q̃ ita con
chulis mais hoc genꝰ lapidis ducit̃
Inest em cauīne coclee calculꝰ natus.
sicut i cerebro piscis lapillus. Gigm̃
aut de celesti roe. quē cto ām ꝑ co
clee hauriūt. Et de limȧ hec marga
rita. hoc margaritū. Iuuem̃ pribꝰ
ꝓpꝰ cro. Inauris aurea. 2 margarita
fulgens. qui arguit sapiēte. Inue
nit̃ cita margarita pauadum. vg me
glossa. a margarita dta gēma. que ge
ma ꝗ pua 2 candida et ūtuosa. Gre
ci margarita fuit cadida p̄ grim̄ tēr
pua p̄ similitudē. vtuosa p̄ma cū lorū
oprēdēs. Margmalis. i margo vide
Margo. mare cōpȧ tū gīro as. 2 dt
hic 2 hec margo gīnis. incerti gīnis
licet quidam docuerūt q̃ ē gnis gīnis
2 dt margo q̃ mare gīrans. id ꝗ litus
mais. vel dt margo q̃ mādē gerens.
Tūsert̃ cita hoc nō ue margo cita
dicit̃ quodlibꝫ litus 2 limbo. 2 gīalis
extremitas. vel cōma ꝑs cuiuslibꝫ rei
Vn margineus ea cū. 2 hic 2 hec mar
gmalis. 2 hoc margmale. quod ꝑtīnꝫ
ad margīne. vel quod ꝗ i margīne.
Vn glozē dicit̃ margmales que sūt
i margīnibꝫ libri ad dtum i dcrīne
aris. que sūt int̃ lineas textus. Ma
ria dīnȧ amari hec maria rie nīr dt.
ꝑ clāitate. Vn 2 maria illuiat̃. sūt
stella mais i dcrpti̇ q̃ genit̃ lu
mūdi. Germone aut sīro maria do
mīna mūtipȧ 2 pulchra. q̃ omīs dōn